

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 790/23
8.3.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Иване Марковић Радојевић, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије – Министарства одбране - Војнограђевинског центра Београд, коју заступа Војно правобранилаштво, Београд, ул.Бирчанинова бр. 5, против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Владан Костић, адвокат из Београда, ул. Недељка Чабриновића бр. 2, ради стицања без основа, одлучујући о жалбама тужене изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду П 8338/17 од 24.5.2021. године и решења истог суда П 8338/17 од 12.12.2022. године, у седници већа одржаној дана 8.3.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 8338/17 од 24.5.2021. године у ставовима првом, трећем и четвртном изреке.

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Београду П 8338/17 од 12.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 8338/17 од 24.5.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да тужиоцу, на име стицања без основа, исплати износ од 19.895.625,00 динара, са законском затезном каматом од 14.12.2017. године па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, делимично је одбијен тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да му тужена, поред камате досуђене ставом првим изреке, исплати и камату на износ од 19.895.625,00 динара за период од 28.10.2015. године па до 13.12.2017. године, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је предлог тужене за прекид поступка. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 339.250,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, под претњом принудног извршења.

Решењем Вишег суда у Београду П 8338/17 од 12.12.2022. године, одбачен је приговор пребијања тужене.

Против првостепене пресуде од 24.5.2021. године и наведеног решења од 12.12.2022.године, тужена је благовремено изјавила жалбе побијајући првостепену пресуду у ставовима првом, трећем и четвртном изреке, како то произилази из садржине жалбе, а решење од 12.12.2022.године у целости, из свих разлога прописаних одредбом члана 373 став 1 Закона о парничном поступку. Трошкове другостепеног поступка није тражила.

Испитујући правилност првостепене пресуде у ожалбеном делу и побијаног решења, у смислу члана 386. и у вези члана 402. Закона о парничном поступку-ЗПП (“Службени гласник РС” бр.72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Апелациони суд је оценио да су жалбе тужене неосноване.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2, тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности а жалбама тужене се не указује на другу битну повреду одредаба парничног поступка која би могла да утиче на законитост и правилност побијаних одлука.

Према стању у списима, туженој је на основу решења Другог основног суда у Београду Р1 706/11 од 22.5.2014. године, које је правноснажно доношењем решења Вишег суда у Београду Гж 8724/14 дана 12.6.2015.године, исплаћена накнада за изузето из поседа национализовано грађевинско земљиште ранијег сопственика ББ, тако што је, на основу тог решења као извршне исправе, спроведен извршни поступак, те је решењем о извршењу Првог основног суда у Београду ИИ 13894/15 од 17.9.2015.године одређено предложено извршење и одмерени трошкови извршног поступка, на основу ког решења је закључком извршитеља Милоша Јоксимовића ИИ 348/15 од 9.10.2015. године наложено Народној банци Србије – Одељењу за пријем, контролу и унос основа и налога Крагујевац да спроведе овај закључак тако што ће извршном повериоцу, овде туженој, АА, пренети износ главног дуга од 16.134.433,10 динара са законском затезном каматом почев од 22.5.2014.године до исплате. Закључком истог извршитеља ИИ 348/15 од 3.11.2015. године констатовано је да је извршење одређено закључком од 15.10.2015. године спроведено у целости и да се исто закључује. Укупан износ који је тужена примила на име предметне накнаде као и трошкова извршног поступка износи 19.895.625,00 динара, а што је утврђено из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке Драгана Ничића од 14.10.2020. године, на који налаз парничне странке нису имале примедби. Решењем Врховног касационог суда Рев 2180/15 од 27.12.2016. године, укинута је решење Вишег суда у Београду Гж 8724/14 од 12.6.2015. године и решење Другог основног суда у Београду Р1 706/11 од 22.5.2014. године, осим у одбијајућем делу одлуке о камати, и предмет је враћен Другом основном суду у Београду на поновно суђење.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је правилном применом материјалног права и то одредби чланова 210 и 214 ЗОО, утврдио да је

доношењем решења Врховног касационог суда којим је укинута и првостепено и другостепено решење донето у ванпарничном поступку, отпао правни основ по коме је тужена примила означени новчани износ, те је с тога закључио да тужена наведени новчани износ треба да врати тужиоцу, имајући у виду да је у конкретном случају основ по коме је тужена примила наведени новчани износ касније отпао, па је правилна одлука првостепеног суда садржана у првом ставу изреке ожалбене пресуде којим је тужена обавезана да означени новчани износ врати тужиоцу. Такође је исправна и одлука о законској затезној камати имајући у виду да је иста донета правилном применом одредбе члана 214 Закона о облигационим односима од подношења тужбе.

Правилна је и одлука првостепеног суда садржана у трећем ставу изреке побијане пресуде, с обзиром да је првостепени суд исправно закључио да у конкретном случају нема места прекиду поступка у овој правној ствари у складу са одредбом члана 223 став 1 тачка 1 ЗПП, односно да одлука у ванпарничном поступку који је у току у поновљеном поступку по предлогу овде тужене у предмету Другог основног суда у Београду Р1 170/17 ради утврђења накнаде за изузето из поседа национализовано грађевинско земљиште, не представља претходно питање за доношење одлуке у овој правној ствари с обзиром да је тужена примила означени новчани износ по основу који је касније отпао, те постоји њена обавеза да примљено врати тужиоцу.

Све важне чињенице за доношење одлуке о основаности тужбеног захтева првостепени суд је потпуно и поуздано утврдио изведеним доказима, које је правилно оценио применом одредбе члана 8 ЗПП-а. Разлоге које је за свој чињенично-правни закључак дао првостепени суд, у свему, као правилне и аргументоване, прихвата и овај суд као другостепени.

Нису од утицаја на правилност ожалбене пресуде жалбени наводи да се тужилац сагласио са предлогом за прекид поступка а да је првостепени суд, упркос томе, наведени предлог одбио. Ово с тога што је током првостепеног поступка донето решење П 8338/17 дана 22.3.2019. године, којим је одређен прекид поступка у овој правној ствари до правноснажног окончања ванпарничног поступка у предмету Другог основног суда у Београду Р1 170/17, такође по предлогу тужене, али је наведено решење укинута решењем Апелационог суда у Београду Гж 7544/19 дана 30.1.2020. године.

Одлука о трошковима поступка садржана у ставу четвртом изреке првостепене пресуде је потврђена применом одредбе члана 401 тачка 2 ЗПП-а, имајући у виду да су тужиоцу досуђени трошкови правилном применом одредаба чланова 153 став 1, 154 став 1 и 163 истог закона, а њихова је висина одмерена правилном применом Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката важеће у моменту пресуђења.

Цењени су и сви други наводи садржани у жалби тужене, али како нису од значаја и не могу довести до другачије одлуке у овој правној ствари то нису ни посебно образлагани на основу овлашћења из члана 396. став 1. и 2. ЗПП-а.

На основу изложеног, Апелациони суд је одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду у ставу првом, трећем и четвртом изреке, применом

члана 390. и 401 тачка 2 ЗПП-а те је донео одлуку као у првом ставу изреке ове пресуде.

Правилно је и на закону засновано и решење Вишег суда у Београду П 8338/14 од 12.12.2022. године, којим је првостепени суд одбацио приговор пребијања тужене истакнут у поднеску дана 26.2.2021. године имајући у виду да исти не садржи све што је потребно да би се по њему могло поступати. Дакле, приговор пребијања као процесноправни приговор, у смислу одредаба из члана 98 став 4 и 101 ЗПП-а, мора да садржи одређен захтев, при чему потраживање тужене, које је предмет приговора пребијања мора постојати у моменту истицања истог.

У конкретном случају тужена је у поднеску од 26.2.2021.године истакла да, уколико суд не прекине поступак у овој правној ствари до окончања ванпарничног поступка који се води у предмету Другог основног суда у Београду Р1 170/17, мораће сам да утврди да ли тужена има право на накнаду коју је тужилац дужан да јој плати и колика је њена висина, што се не може сматрати уредним приговором пребијања, а у смислу наведених законских одредаба, имајући у виду да конкретно потраживање тужене које би било предмет пребијања још увек не постоји, односно није утврђено правноснажном судском одлуком у означеном ванпарничном поступку, нити је позната његова висина.

Цењени су и сви наводи садржани у жалби тужене против ожалбеног решења од 12.12.2022. године, али како се истима понављају жалбени наводи против првостепене пресуде, исти нису од значаја и не могу довести до другачије одлуке у овој правној ствари то нису ни посебно образлагани на основу овлашћења из члана 396. став 1. и 2. ЗПП-а.

На основу изложеног, донета је одлука као у другом ставу изреке ове пресуде применом одредбе члана 401 тачка 2 ЗПП-а.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић